

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **D. C.,** narozený dne -

zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2022 č.j. CPR-32892-3/ČJ-2021-930310-V234,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 14. 1. 2022 č.j. CPR-32892-3/ČJ-2021-930310-V234 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaný“), jímž

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 15. 10. 2021 č.j. KRPA-272611-11/ČJ-2021-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy uplyne doba stanovená k vycestování; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování cizince je možné. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno dne 14. 1. 2022.

II. Žalobní body

2. Žalobce poukázal na to, že žalovaný porušil ust. § 3 správního řádu, neboť řádně nezjistil skutečný stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a ust. § 50 odst. 3 správního řádu, neboť opomněl zjišťovat skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Dále porušil též ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Namítal, že uložené opatření je nepřiměřené, a to zejména ohledně délky správního vyhoštění 1 roku, která je neadekvátní okolnostem případu, tedy především tomu, že šlo o excesivní jednání jinak zcela bezúhonné osoby. Je nutné vážit následky, jaké má uložené vyhoštění na život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství a volit řešení, které v nejmenší míře zasahuje do práv postižené osoby. Odůvodnění žalovaného při posouzení přiměřenosti je nepřezkoumatelné.
3. Měl za to, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost daného rozhodnutí i pokud jde o zásah do soukromého života žalobce, což je v rozporu s ust. § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, s danými hledisky se nijak nevypořádal. Napadené rozhodnutí je čistě formalistické, nijak nepokrývá konkrétní situaci a jen paušálně prochází jednotlivé regulativy, nezohledňuje však individuální okolnosti a specifika daného případu, což je v rozporu se zákonem a zaběhlou praxí. Přitom v případě vyhoštění je prakticky nemyslitelný návrat do republiky. Správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude správní vyhoštění mít na život cizince, neboť přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze stavět pouze na skutečnosti, že cizinec má na území své vlasti zázemí a má se kam vrátit, nemůže jít o jediné kritérium. Pouze takový argument však žalovaný používá ke zdůvodnění přiměřenosti, dané rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Popíral, že by žalovaný neměl data k posouzení přiměřenosti, neboť mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce, které měl zohlednit, což neučinil. Jednalo se o excesivní protiprávní jednání jinak zcela bezúhonné osoby, délka správního vyhoštění není přezkoumatelně zdůvodněna, individualizace rozhodnutí je

nulová, osoba žalobce není tak riziková, aby na takto dlouhou dobu byl omezen jeho vstup do všech států EU. Je tím značně omezena svoboda jeho pohybu, i když k jeho osobě nejsou známy žádné negativní poznatky.

4. Na jednání dne 4. 3. 2022 žalobce žalobu rozšířil, poukazoval na změnu situace v zemi původu, v důsledku které je napadené rozhodnutí nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Daná změna spočívá v tom, že Moldávie dne 3. 3. 2022 podala přihlášku do Evropské unie, rovněž se nachází velmi blízko současného probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Tyto okolnosti by mohly zásadním způsobem ovlivnit dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí, neboť žalobce uvedl naprosto totožnou argumentaci, na jakou již bylo v těchto rozhodnutích reagováno. Ve svém postupu neshledal žádné pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
8. Dne 15. 10. 2021 byla hlídkou Policie ČR provedena pobytová kontrola na specifikované adrese v P., při které byl ztotožněn žalobce, v jeho cestovním dokladu bylo nalezeno vyznačené vstupní razítko do schengenského prostoru dne 26. 3. 2021, dále výstupní razítko dne 8. 6. 2021 a vstupní razítko dne 6. 8. 2021, další vízum nebo povolení k pobytu opravňující žalobce k pobytu na území ČR v pase vylepeno nebylo, dle přechodových razítek vzniklo podezření, že cizinec překročil lhůtu 90 dnů ve 180 denním období opravňující cizince k pobytu na území schengenského prostoru, což bylo ověřeno přepočtem v schengenské kalkulačce, bylo konstatováno podezření, že žalobce pobývá na území ČR neoprávněně, z tohoto důvodu byl žalobce zajištěn a eskortován na pracoviště správního orgánu I. stupně. Součástí spisu je dále přepočet dní neoprávněného pobytu (schengen calculator) a kopie cestovního pasu žalobce s vyznačenými přechodovými razítky.
9. Dne 15. 10. 2021 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.
10. Žalobce dne 15. 10. 2021 při svém výslechu uvedl, že si je vědom svého neoprávněného pobytu na území ČR a toho, že bude muset vycestovat, naposledy vstoupil do schengenského prostoru a do ČR dne 6. 8. 2021, předtím byl v schengenském prostoru někdy od března roku 2021 do června 2021, nepamatuje si přesná data, od 6. 8. 2021 je v ČR nepřetržitě, přijel sem za prací, pracoval příležitostně a brigádně na různých stavbách, neměl smlouvu ani pracovní povolení, i když věděl, že ho musí mít, nežádal

ani o povolení k pobytu, v ČR je potřetí, špatně si spočítal dobu, do které zde může být, nevycestoval, protože zde chtěl dále pracovat až do listopadu 2021, pak chtěl vycestovat domů, v současné době nemá trvalou práci. V ČR bydlí v pronajatém bytě sám, zná zde pouze svoje krajany, jinak v ČR nemá nikoho, celou rodinu má v Moldavsku (manželku, dceru, rodiče, bratra, sestru), žije tam s nimi v rodinném domě, má se kam vrátit, nemá peníze na vycestování, ale je schopen si je obstarat. V ČR nemá majetek, ani žádné vazby (příbuzné, družku, vyživované osoby) na kultuře či ničem jiném se nepodílí, trestnou činnost zde nepáchal, v EU žije z ušetřených a z vydělaných peněz, nebydlí ve společné domácnosti s občanem EU, je dospělý, s ničím se neléčí, může se o sebe postarat sám, vycestuje dobrovolně, nic mu ve vycestování nebrání, nic mu v Moldavsku nehrozí, žádné trestní stíhání, utrpení ani nelidské zacházení či mučení, chce vycestovat za svou rodinou a učiní tak. Téhož dne se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, nežádal jejich doplnění ani změny, k podkladům se nevyjadřoval.

11. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 15. 10. 2021, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179, § 118 odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení uvedená žalobcem. Shledal, že žalobce na území ČR pobýval neoprávněně od 14. 9. 2021 do 15. 10. 2021, tím naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Vyšel z toho, že v souladu s Nařízením Evropského společenství (ES) č. 539/2001 a v návaznosti na Nařízení Rady (ES) č. 1244/2009 ze dne 30. 11. 2009, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, činí doba oprávněného bezvízového styku nejdéle 3 měsíce během šestiměsíčního období následujícího po prvním vstupu na území členských států. Shledal, že žalobce přicestoval do schengenského prostoru dne 26. 3. 2021, vystoupil dne 8. 6. 2021, dále znovu vstoupil dne 6. 8. 2021, což je doloženo razítka v pasu, v šestiměsíčním období zde mohl pobývat po dobu 3 měsíců, které skončily dne 13. 9. 2021, od 14. 9. 2021 se již na něj nevztahovala úleva, kdy nemusel mít vízum, překročil dobu oprávněného pobytu o 32 dnů, od 14. 9. 2021 do 15. 10. 2021 pobýval v ČR neoprávněně. Podrobně se zabýval přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to zejména jeho osobní a rodinnou situaci, shledal, že má větší rodinné vazby v Moldávii, v České republice nebyly žádné osobní ani jiné vazby zjištěny, žalobce je ani v řízení neuvedl, hodnotil, jakým způsobem bude rodinný a soukromý život žalobce zasažen, poměřil vazby žalobce v České republice a zájem na jeho vyhoštění odpovídající závažnosti jeho jednání a shledal, že se jedná o zásah přiměřený při respektování principu proporcionality, neshledal takový stupeň integrace v ČR, který by bránil jeho vycestování. Správní vyhoštění má preventivní povahu, zavinění není třeba prokazovat. Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil s přihlédnutím k délce a závažnosti protiprávního jednání žalobce, který v ČR pobýval bez oprávnění od 14. 9. 2021 do 15. 10. 2021. Vycestování žalobce považoval za možné, protože pochází z bezpečné země původu a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o riziku skutečného nebezpečí pro jeho osobu. Dne 15. 10. 2021 byl žalobci vydán též výjezdní příkaz, byla mu stanovena doba k vycestování do patnácti dnů.

12. Žalobce podal dne 25. 10. 2021 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce blanketní odvolání, které následně doplnil a ve kterém uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
13. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 14. 1. 2022 shledal, že správní orgán I. stupně shromáždil ve věci dostatečné podklady, správně a jednoznačně zjistil skutkový stav, který žalobce při svém výsledku nijak nerozporoval, došlo k naplnění podmínek ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, rozhodnutí je náležitě odůvodněno. Námitky žalobce nepovažoval za důvodné, měl je veskrze za velmi obecné, vyjádřil se k nim na stranách 5 -7 napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepovažoval délku neoprávněného pobytu za nijak bagatelní, poukázal na zpřísnění právní úpravy od 31. 7. 2019, kdy je neoprávněný pobyt zařazen do skupiny druhých nejprísněji postižitelných jednání, pro které lze správní vyhoštění uložit až na 5 let. Ani z hlediska posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení, byly zkoumány podstatné aspekty ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, a to na základě konkrétních údajů žalobce, který měl možnost domáhat se aktivně ochrany svých práv, nic relevantního však ve svůj prospěch neuvedl, o nepřiměřený zásah se zde nejedná. Uloženou délku správního vyhoštění 1 roku považoval rovněž za přiměřenou, stanovenou v zákonném rozmezí a odpovídající obdobným případům, když doba neoprávněného pobytu trvala 32 dní a žalobce nepředložil nic, co by mohlo změnit náhled správního orgánu na závažnost jeho jednání.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. V daném případě soud shledal, že není dán důvod k prolomení pravidel dle § 75 odst. 1 a § 75 odst. 2 s.ř.s. (ve spojení s § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s.), z tvrzení žalobce nevyplývá, že by v zemi původu došlo po vydání napadeného rozhodnutí k takové změně poměrů, kterou by soud musel zohlednit s ohledem na mezinárodní závazky České republiky, zejména zásadu *non-refoulement*. Žalobce ani takovou změnu poměrů ničím nedoložil. Pokud jde o přihlášku Moldávie do EU, je třeba konstatovat, že sama tato skutečnost změnu poměrů z hlediska projednávané věci nepředstavuje, pouze na jejím základě nelze nyní predikovat, zda vůbec a kdy případně ke vstupu do Evropské unie dojde. Z hlediska válečného konfliktu probíhajícího na Ukrajině žalobce pouze uvedl, že je zde blízkost k zemi původu, netvrdil však žádné konkrétní důsledky, které by v této souvislosti v zemi původu nastaly. Není ani všeobecně známo, že by země původu žalobce aktuálně byla probíhajícím konfliktem zasažena. S ohledem na to soud tuto tvrzenou změnu při posuzování dané věci nijak nezohlednil.

16. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne č.j. 2 Azs 163/2015-28, který se týkal uložení správního vyhoštění: „Obecně platí, že při přezkumu správního rozhodnutí vycházejí krajské soudy ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a Nejvyšší správní soud nepřiblíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na určité zvláštnosti řízení v cizineckých věcech je třeba připomenout, že tato procesní pravidla mohou být prolomena jinou normou, která požívá aplikační přednosti, a to zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a z ní vyplývající zásady non-refoulement (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 Azs 15/2010 – 76, nebo ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 – 131). K prolomení zásady dle ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. z důvodu aplikace pravidla non-refoulement v případech správního vyhoštění rovněž viz rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2015, čj. 3 Azs 198/2014-24 a rozsudek ze dne 21. 10. 2019 1 Azs 246/2019-31. Judikatura tuto možnost připouští v těch případech, kdy by nepřihlédnutí k novým skutečnostem v řízení před správním soudem mělo přímo za následek dotčení nějakého základního práva. Taková situace však v dané věci nenastala.
17. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Dle ust. § 174a odst. 1 téhož zákona při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
19. Soud na základě obsahu správního spisu konstatuje, že v dané věci žalobce v období od 14. 9. 2021 do 15. 10. 2021 pobýval v České republice bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalobce tento skutkový stav nijak nepopírá, byl si vědom neoprávněnosti svého pobytu, nevystěhoval, protože zde chtěl dále pracovat, svou pobytovou situaci nijak neřešil. Hlavní žalobní námitkou je zpochybnění přiměřenosti doby uloženého správního vyhoštění o délce 1 roku.
20. Z výše citovaného ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců se podává, že správní orgán může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše 5 let. V tomto rozmezí tedy má prostor pro správní uvážení, které je limitováno maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k příslušnému porušení zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36). Pokud rozhodnutí správního orgánu závisí na správním uvážení, soudy ve

správním soudnictvím přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování jeho meze nepřekročil, tj. „(...) samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.“ Stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu; soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné, a zda bylo dostatečně odůvodněno (srov. bod 46 rozsudku NSS ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 – 31, či rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2021, č. j. 8 Azs 228/2020 – 32).

21. V této souvislosti soud shledal, že žalovaný meze správního uvážení nepřekročil, uložené správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, o délce 1 roku též dostatečně odůvodnil, přihlédl zejména k délce a závažnosti protiprávního jednání žalobce, jehož neoprávněný pobyt v České republice trval od 14. 9. 2021 do 15. 10. 2021, tedy více než 1 měsíc, přičemž žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu vědom, při svém výsledku uvedl, že chce vycestovat za svou rodinou a vycestuje dobrovolně. Zároveň správní orgány zvážily všechna kritéria ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců včetně soukromého a rodinného života žalobce, jak soud uvede níže. Soud přijaté opatření o délce 1 roku nepovažuje za nijak excesivní, když se jedná o opatření při spodní hranici možné zákonné sazby, pro srovnání soud poukazuje na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin, na rozsudek ze dne 16. 1. 2020, č.j. 1 Azs 417/2019-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu jednoho roku v případě několikahodinového pobytu v ČR bez víza či oprávnění pobytu a bez cestovního dokladu, a na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců). V této souvislosti soud neshledal, že by přijaté opatření s ohledem na jeho délku bylo excesivní či svévolné.
22. Soud dospěl k závěru, že oba správní orgány se ve správním řízení podrobně a přezkoumatelně zabývaly též otázkou přiměřenosti dopadu přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce, přitom vyšly zejména z věcných údajů specifikovaných žalobcem při jeho výsledku, které se týkaly okolností jeho pobytu v České republice, jeho osobních, ekonomických, kulturních a dalších vazeb (které v České republice žalobce nenavázal), jeho zázemí a vazeb v Moldavsku, jeho zdravotního stavu a možných překážek vycestování. Všechny tyto skutečnosti správní orgány vzaly v potaz a v jejich světle hodnotily přiměřenost dopadu do soukromého a

rodinného života žalobce. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že žalobce nevyužil možnost uvést ve své výpovědi konkrétní skutečnosti týkající se jeho soukromého a rodinného života, které by mohly představovat překážku správního vyhoštění. Nelze tak souhlasit s námitkou, že by správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav či okolnosti svědčící ve prospěch žalobce, když žalobce ani netvrdí, jaké konkrétní skutečnosti dle jeho názoru správní orgány nezjistily. Správní orgány tak zejména zvážily, že v České republice si žalobce v podstatě žádné vazby nevytvořil, nijak výrazně se zde neintegroval, přicestoval výlučně za práci na omezenou dobu, v Moldavsku má manželku, dceru a další příbuzné, se kterými tam žije, nesdělil žádnou konkrétní překážku, jež by mu ve vycestování bránila, naopak uvedl, že chce vycestovat a vycestuje dobrovolně, umí se o sebe postarat. Nelze tak přisvědčit ani námitce, že by správní orgány otázku přiměřenosti odvozovaly izolovaně pouze od skutečnosti, že má žalobce ve vlasti zázemí a že se má kam vrátit. Žalobce přitom ani v této souvislosti v žalobě neuvedl, jaké další skutečnosti žalovaný při hodnocení přiměřenosti opomenul zhodnotit. Soud k tomu poukazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince, zejména na rozsudek ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 – 32 vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva.

23. Správní orgány rovněž zvážily všechna relevantní kritéria stanovená v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily též druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kterou odvozovaly primárně od délky neoprávněného pobytu na území. Soud se neztotožňuje s hodnocením žalobce, že by posouzení správních orgánů bylo čistě formalistické a nepřezkoumatelné, když tyto orgány adekvátně zvažovaly všechny individuální okolnosti případu žalobce a uvedly úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídily, a to právě ve vazbě na jeho konkrétní případ, žalovaný se věcně vyjádřil též k námitkám žalobce. Oproti tomu, ani zde žalobce konkrétně neuvedl, jaká specifika daného případu dle jeho názoru žalovaný nevzal v potaz. Nelze přisvědčit hodnocení žalobce, dle kterého se jedná o excesivní jednání jinak zcela bezúhonné osoby. Protiprávní jednání žalobce trvalo více než 1 měsíc, žalobce si byl vědom, že v České republice pobývá bez oprávnění, avšak svoji situaci nijak neřešil, naopak měl v úmyslu zde nadále pobývat. S ohledem na délku neoprávněného pobytu lze hovořit o déle trvajícím protiprávním stavu, přičemž žalobce neučinil žádné kroky k jeho vyřešení. Takové jednání soud nepovažuje za excesivní ve smyslu přiměřenosti správního vyhoštění. Dle svého tvrzení zde žalobce navíc pracoval bez pracovního povolení, za toto jednání však napadeným rozhodnutím postižen nebyl.
24. Soud shledal, že správní orgány při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života postupovaly též v souladu se shora uvedenou judikaturou, dospěly k závěru, že přijaté opatření je vždy spjato se zásahem do soukromého a rodinného života dané osoby, avšak vzhledem ke všem okolnostem daného případu se nejedná o zásah nepřiměřený. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, žalobní námitku nepovažuje za důvodnou a poukazuje na to, že tato námitka postrádá vyšší míru konkrétnosti, na kterou by soud mohl podrobněji reagovat.

25. S ohledem na shora uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 4. března 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně